

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobce: J. K., nar. X,
bytem X,

proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
se sídlem Křížová 1292/25, 150 00 Praha,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2025, č. j. X,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 1. 2025, č. j. X, kterým byly zamítnuty jeho námitky a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 4. 11. 2024, č. j. X. Jím žalovaná zamítla žalobcovu žádost o invalidní důchod, a to pro nesplnění podmínek stanovených v § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále též jen: „ZDP“). Přestože byl žalobce od 22. 6. 2017 do 10. 10. 2024 shledán invalidním, nezískal potřebnou dobu pojištění, takže mu nemohl být invalidní důchod přiznán.

Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

2. Se závěry žalované však žalobce nesouhlasí. Je přesvědčen, že jeho zdravotní stav nebyl náležitě posouzen, neboť „*nikdo nemůže mluvit o mém pracovním poklesu, ať už je to kdokoli. Ale je tady jedna cesta, jak posoudit můj pracovní pokles schopností, a to je obrátit se na nezávislou instituci, kde takovéto hodnocení pracovní schopnosti dělají.*“. Současně od žalované nežádal „*snížení pracovní schopnosti na 30 %*“, nežádal ani nemohl žádat o odejmutí invalidního důchodu, jelikož ani žádný neměl.

Vyjádření žalované

3. Žalovaná zrekapitulovala nosné důvody napadeného rozhodnutí. Uvedla, že u žalobce se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 26 ZDP, přičemž od 22. 6. 2017 do 10. 10. 2024 byl žalobce invalidní podle § 39 odst. 1 ZDP, jednalo se invaliditu I. stupně dle § 39 odst. 2 písm. a) ZDP, neboť jeho pracovní schopnost v důsledku jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, jehož rozhodující příčinou bylo chronické srdeční selhání klasifikované podle kapitoly IX, oddíl A, položky 1b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity (dále též jen: „*vyhláška o posuzování invalidity*“), poklesla o 35 %. Ode dne 11. 10. 2024 však již žalobce není invalidní podle § 39 odst. 1 ZDP, neboť jeho pracovní schopnost poklesla toliko o 30 %. Žalobce tedy v období od 22. 6. 2017 do 10. 10. 2024 splnil první podmínku pro přiznání invalidního důchodu pro invaliditu I. stupně, ale nesplnil druhou podmínku spočívající v potřebné době pojištění.

Jednání ve věci

4. Soud ve věci dne 25. 6. 2025 konal jednání, jehož se zúčastnil žalobce a za žalovanou jednající pověřená zaměstnankyně, Mgr. P. T. Žalobce uvedl, že by chtěl, aby věci byly správně posouzeny. Nebylo přihlédnuto k tomu, že kdysi již měl podepsanou pracovní smlouvu, ale než nastoupil do zaměstnání, dostal infarkt. K tomu mělo být přihlédnuto, protože se jednalo o pracovní úraz, když již měl uzavřenou pracovní smlouvu. Následně uvedl, že jeho zdravotní stav nebyl řádně posouzen. Zástupkyně žalované odkázala na vyjádření k žalobě a na důvody napadeného rozhodnutí.
5. Dokazování soud při jednání neprováděl, důkazní návrhy účastníci neuplatnili.

Posouzení věci

6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle skutkového a právního stavu, který tu byl ke dni jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
7. Žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.
9. Žalobce podal dne 18. 9. 2024 žádost o invalidní důchod.
10. Z posudku o žalobcově invaliditě zpracovaného dne 11. 10. 2024 lékařkou Institutu posuzování zdravotního stavu, MUDr. J. K., vyplynul závěr, že u žalobce je dán dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav podle § 26 ZDP, přičemž od 22. 6. 2017 do 10. 10. 2024 byl žalobce invalidní podle § 39 odst. 1 ZDP, jednalo se invaliditu I. stupně dle § 39

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

odst. 2 písm. a) ZDP, neboť jeho pracovní schopnost v důsledku jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, jehož rozhodující příčinou bylo chronické srdeční selhání klasifikované podle kapitoly IX, oddíl A, položky 1b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, poklesla o 35 %. Ode dne 11. 10. 2024 však již žalobce není invalidní podle § 39 odst. 1 ZDP, neboť jeho pracovní schopnost poklesla toliko o 30 %. Lékařka svůj nálezný odůvodnila tak, že žalobce ve věku 55 let byl posuzován jako dělník. Byla u něj zjištěna chronická ischemická choroba, která má dopad na jeho pracovní schopnost. Funkčně se však jedná o poruchu s lehkým poklesem výkonnosti NYHA II (mírné omezení fyzické aktivity, pozn. soudu), zachována systolická funkce levé komory s EF (ejekční frakce, pozn. soudu) levé komory 50 % s akinezií base spodní stěny, drobná aortální trikuspidální a nevýznamná mitrální regurgitace, dobrá funkce pravé komory. Bolesti dolních končetin jsou způsobeny stenózou arterie femor superficialis, zatím s hemodynamicky nevýznamnými aterosklerotickými změnami. Zjištěnou rozhodující příčinou žalobceva dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pak lékařka hodnotila dle kapitoly IX, odd. A, pol. 1b) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, v níž je stanoveno taxační rozpětí míry poklesu pracovní schopnosti 20 % - 40 %. Hodnoceno jako lehká porucha, která neodpovídá žádnému stupni invalidity, byť dopad na pracovní schopnost je dán. Celková míra poklesu pracovní schopnosti stanovena na 30 % bez změny podle § 3 či § 4 vyhlášky o posuzování invalidity.

11. Na základě těchto zjištění žalovaná rozhodnutím ze dne 4. 11. 2024 žalobcovu žádost o invalidní důchod zamítla. Přestože totiž žalobce byl od 22. 6. 2017 do 10. 10. 2024 invalidní dle § 39 odst. 2 písm. a) ZDP, nezískal potřebnou dobu pojištění. V rozhodném období od 22. 6. 2007 do 21. 6. 2017 získal pouze 2 roky a 25 dnů pojištění a v rozhodném období od 22. 6. 1997 do 21. 6. 2017 pouze 5 roků a 319 dnů pojištění.
12. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil námitkami za dne 4. 12. 2024, v nichž uvedl, že nežádal o invalidní důchod, ale naopak o zrušení invalidity se vším, co s tím souvisí. Dvacetkrát to opakoval v žádosti na úřadě, a přesto nebyla jeho žádost pochopena. Činil tak z důvodu překrucování práva a utajování informací úřadem. Tyto – žalobcem však blíže nekonkretizované – údaje přitom mají dle žalobce velký vliv na rozhodnutí ve věci. „*Nic ve zlém, ale podle informace v rozhodnutí je matoucí informace o invaliditě, tak by jednal někdo, kdo je pod nějakým vlivem.*“, uvedl žalobce s tím, že žádá o přehodnocení věci.
13. V rámci námitkového řízení nechala žalovaná zpracovat recenzi posudku o invaliditě žalobce, a to lékařkou Institutu posuzování zdravotního stavu, MUDr. I. D., Ph.D. Recenzí posudkové dokumentace však bylo zjištěno, že posudek ze dne 11. 10. 2024 byl vytvořen v souladu s vyhláškou o posuzování invalidity. Z lékařské dokumentace z roku 2024 vyplývá lehké zlepšení funkčního stavu, a to jak v parametrech týkajících se srdeční funkce, tak i pokud jde o postižení cév dolních končetin. Nebyl shledán medicínský důvod k vypracování nového posudku o invaliditě v řízení o námitkách.
14. O tyto závěry se následně žalovaná opřela v napadeném rozhodnutí. Žalobce ani v době, kdy byl invalidní, nesplňoval potřebnou dobu pojištění. Invalidní důchod mu proto nenáležel (i když se ve svých námitkách domáhal jeho odnětí).
15. Podle § 38 odst. 1 ZDP: „*Pojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a stal se a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na*

starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo b) invalidním následkem pracovního úrazu.“

16. Dle § 40 odst. 1 ZDP: „Potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku a) do 20 let méně než jeden rok, b) od 20 let do 22 let jeden rok, c) od 22 let do 24 let dva roky, d) od 24 let do 26 let tři roky, e) od 26 let do 28 let čtyři roky a f) nad 28 let pět roků.“ Podle druhého odstavce téhož ustanovení: „Potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity; u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění dva roky.“ Konečně dle třetího odstavce tohoto ustanovení platí: „Pro účely splnění podmínky potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se za dobu pojištění považuje též doba účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 2 písm. a) a dále doba studia na střední nebo vysoké škole v České republice, a to před dosažením 18 let věku, nejdříve však po ukončení povinné školní docházky, a po dosažení věku 18 let po dobu prvních 6 let tohoto studia. Ustanovení § 12 odst. 1 věty druhé platí zde přiměřeně. Pro účely splnění podmínky potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se za dobu pojištění považuje též doba účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 2 písm. a) a dále doba studia na střední nebo vysoké škole v České republice, a to před dosažením 18 let věku, nejdříve však po ukončení povinné školní docházky, a po dosažení věku 18 let po dobu prvních 6 let tohoto studia. Ustanovení § 12 odst. 1 věty druhé platí zde přiměřeně.“
17. Z citované právní úpravy plyne, že v žalobcově případě, který žádostí o invalidní důchod ze dne 18. 9. 2024 (která rozhodně nebyla žádostí o odnětí invalidního důchodu, kterým žalobce stejně nedisponoval) žádal o invalidní důchod podle § 38 odst. 1 písm. a) ZDP, musely být pro přiznání invalidního důchodu kumulativně splněny tři hmotněprávní podmínky: a) žalobce nedosáhl důchodového věku, b) stal se invalidním a c) získal potřebnou dobu pojištění.
18. Není sporné, že žalobce splňuje podmínku ad a), totiž že nedosáhl důchodového věku; žalobci bylo v době vydání napadeného rozhodnutí 55 let. Pokud jde o podmínku ad b), lze konstatovat, že podle podkladů založených ve správním spise byl žalobce invalidní v období 22. 6. 2017 – 10. 10. 2024. Žalobce sice vyjádřil nedůvěru v Institut posuzování zdravotního stavu, o jehož posudek se žalovaná v napadeném a jemu předcházejícím rozhodnutí opírala, nevytkl mu však nic konkrétního; toliko se domáhal posudku nezávislé instituce. Je tedy možné zkonstatovat, že mezi účastníky je spor o to, zda byl žalobce invalidní či nikoli, byť žalobce dostatečně nevymezil, v čem konkrétně pochybení žalované spatřuje. Konečně, jde-li o podmínku ad c), je z podkladů založených ve správním spise zřejmé, že žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí nesplňoval podmínku potřebné doby pojištění.
19. Jakkoli žalobce svou námitkou týkající se evidování doby pojištění uplatněné až při jednání soudu dne 2. 7. 2025, zjevně vybočil ze lhůty pro rozšíření žaloby (§ 71 odst. 2 ve spojení s 72 odst. 1 s. ř. s.), podává se ze správního spisu, že ke dni vzniku invalidity, tj. k 22. 6. 2017, činil jeho věk 48 let. Z osobního listu důchodového pojištění pak plyne, že

v rozhodném období od 22. 6. 2007 do 21. 6. 2017, tedy deset let před vznikem invalidity, získal žalobce pouze 2 roky a 25 dnů pojištění, namísto potřebných 5 let. V období od 22. 6. 1997 do 21. 6. 2017, tj. dvacet let před vznikem invalidity, získal pouze 5 roků a 319 dnů namísto potřebných 10 let. Tato referenční období a stanovená doba pojištění plynou ze shora citovaných § 40 odst. 1 § 40 odst. 2 ZDP a příslušné údaje odpovídají obsahu správního spisu, jímž jsou i evidenční listy důchodového pojištění. Žalobcem při jednání soudu předestřena tvrzení, podle nichž kdysi v minulosti, snad mezi lety 2015 a 2017 utrpěl infarkt v době, kdy již měl podepsanou pracovní smlouvu, ale dosud do zaměstnání nenastoupil, ale přesto by se tato situace měla chápat jako pracovní úraz, nenalézají oporu ani ve správním spise, ani v rozhodné právní úpravě (pracovním úrazem nutno rozumět úraz při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním, viz § 271k zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, nikoli jakoukoli zdravotní obtíž, jež nastane po uzavření pracovní smlouvy, tím méně ještě před nástupem do zaměstnání). Tato tvrzení proto nebyla s to relevantně zpochybnit podloženou evidenci žalované ani její závěry.

20. Jelikož je přitom pro vznik nároku na invalidní důchod nutné shora vymezené hmotněprávní podmínky splnit kumulativně, nesplnění kterékoli z nich znamená, že nárok na invalidní důchod není dán. V případě žalobce každopádně není ke dni vydání napadeného rozhodnutí splněna podmínka ad c), totiž potřebná doba pojištění. Za takové situace přitom nehraje roli posouzení žalobcova zdravotního stavu, neboť dopadlo-li by ono jakkoliv, žalobci by stejně nárok na invalidní důchod nesvědčil. Z toho důvodu soud ani nevyzýval Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí k předložení posudku o žalobcově invaliditě. Tento důkaz by totiž za dané situace nemohl nic změnit na řešení klíčové otázky tohoto řízení, totiž zda žalobce má či nemá nárok na invalidní důchod.
21. Důvodnou soud neshledal ani námitku žalobce týkající se chybného označení data jeho vyhotovení. Je patrné, že žalovaná u napadeného rozhodnutí nesprávně uvedla, že jej vyhotovila dne 17. 10. 2025, což je na první pohled nesprávné, a napadené rozhodnutí tedy zatíženo vadou je. Tato nesprávnost nicméně nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jde totiž jen o zjevnou nesprávnost opravitelnou postupem dle § 70 správního řádu. Soud nesouhlasí se žalobcem, že chybné uvedení data vyhotovení je matoucí; ani žalobce se nemohl důvodně domnívat, že rozhodnutí, jež mu bylo doručeno dne 27. 1. 2025, bylo vyhotoveno o téměř devět měsíců později.

Závěr a náklady řízení

22. Na základě uvedeného lze tedy konstatovat, že soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. Výrokem II. tohoto rozsudku pak rozhodl o náhradě nákladů řízení, a to podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., když přiznání náhrady nákladů řízení procesně úspěšné žalované brání speciální pravidlo, podle něhož nelze přiznat náhradu nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 2. července 2025

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce